

Elefantul din anticamera turismului românesc

Incredibilul castel Peleş. Aşa descria luna trecută ziarul „Le Figaro” fosta reşedinţă regală din Sinaia, aşezând-o pe primul loc într-un Top 5 al castelelor europene. Redactorul se declara impresionat de arhitectura complicată, „care ar fi putut servi drept inspiraţie pentru filmele lui Walt Disney”, şi ridica o adevărată odă scării sculptate din interior, care „te lasă pur şi simplu fără cuvinte”.

Citind articolul, am zâmbit şi am oftat în acelaşi timp. Tot fără cuvinte, dar nu în sensul bun, m-au lăsat şi pe mine ultimele două vizite la castel, de vara trecută: statui ciobite şi mozaicuri lipsă în grădină, paznici ai sălilor teoretic „invizibili”, dar de la care am prins din zbor reţete de dulceaţi şi cugetări despre viaţă şi lume, strigate peste capetele turiştilor, voci răstite şi mai ales chipuri vizibil deranjate de prezenţa plătitorilor de bilet care, conform unui calcul Forbes România, au adus acestui obiectiv turistic încasări de 844.044 euro în 2012.

Cea mai amară imagine îmi rămâne însă cea a „cipicilor” de pâslă murdari, rupţi, vechi şi urât-mirositori (aceiaşi de la prima mea vizită la castel, la începutul anilor ‘90), prin care turiştii de toate naţionalităţile trebuie să scormonească, într-o cutie mare şi murdară de carton, încercând să-şi găsească perechea potrivită numărului la pantof. Totul pentru a putea paşi în interioarele spectaculoase şi pe scara interioară care i-au tăiat respiraţia reporterului „Le Figaro”. Recitind articolul francezilor, realizez că lucrul pe care-l admir cel mai mult la alte ţări este faptul că reuşesc să-şi îmbrace propriile locuri „incredibile” într-un înveliş (ori măcar o spoială) de ospitalitate şi de perfecţionism. Că au mereu la îndemână un zâmbet şi un glas politicos, mărunţişuri

esenţiale care mă fac de fiecare dată să mă simt binevenită. Dincolo de branduri de ţară şi de reclame strălucitoare, acesta este elefantul din încăpere, despre care nimeni nu are curajul să vorbească. Nu contează doar ce ce avem de arătat lumii, ci tot ce nu avem şi nici nu pare să ne intereseze: ospitalitate sinceră, plăcere de a servi şi, mai ales, atenţie la detaliile infinite de mici şi de importante, care ne-ar aduce un capital de imagine mult mai preţios decât cele aproape 900.000 de euro din bilete. Ospitalitate nu înseamnă „pâine şi sare”, ci lucruri mult mai concrete. Înseamnă o pereche de cipici de unică-folosinţă, în locul celor peste care au trecut 30 de ierni şi tot atâtea veri, înseamnă un chip senin, o vorbă bună, un moment de tăcere când e cazul şi un strop de respect pentru turişti. Mai ales un strop de respect. ■